

den Forhøjelse, der umiddelbart forinden var givet, saaledes at man gik tilbage til de 110 000 Kr.

Jeg kan i et og alt være enig med det ærede Medlem Hr. Knud Hansen i, at Læplantningen har en overordentlig stor Betydning, navnlig for de vindudsatte, sandmuldede Jorder i Jylland, men for øvrigt ogsaa her paa Øerne, deri har det ærede Medlem ganske Ret. Men hvis det ærede Medlem skulde danne Skole og det skulde blive almindeligt, at ærede Medlemmer her i Tinget en for en stod op og tog de forskellige Foranstaltninger, der har været Genstand for Nedsættelser, op en for en til velvillig og veltalende Behandling her fra Talerstolen, saa tror jeg jo nok, det lod sig gøre at fremhæve disse Foranstaltningers Gavnlighed og ud fra en saadant Tale at anbefale en Forhøjelse af Bevillingerne. Jeg maa imidlertid advare derimod. Naar vi sidste Aar skred til en saa stærk Nedsættelse paa Landbrugsministeriets Budget, som Tilfældet var, og fordelte Nedsættelsen efter rimelige Hensyn paa de forskellige Poster, var det ikke Meningen, at vi et Aar efter atter skulde gaa til at forhøje Bevillingerne til det samme Beløb, som de var oppe paa før. Det var virkelig Meningen, at det skulde være en Besparelse, og netop for Læplantningens Vedkommende er Forholdet det, at den har den samme Bevilling, som den har haft i en lang Aarrække, et større Beløb, end den havde i Krigsaarene, og det samme Beløb, som den havde i 1919, 1920 og 1921. Det forekommer mig da, at der ikke er saa overordentlig stor Grund til Klage paa dette Punkt. Selvfølgelig kan man sige, at det var ønskeligt, om vi sad saadan i det, at vi kunde magte at give større Tilskud til forskellige Foretagender, men vi kender jo den Stilling, vi staar i, og vi maa derfor ogsaa paa dette Omraade her tage Hensyn til, hvorledes denne Stilling er. Jeg tror heller ikke, det med nogen som helst Ret kan siges, at dette landøkonomiske Fremskridt, som Læplantningen er, er ugunstigere stillet end en Række andre nyttige og samfundsgavnligt landøkonomiske Foranstaltninger.

Det ærede Medlem mente at kunne finde en Begrundelse for Kravet om Forhøjelse af denne Bevilling ved at henvise til de nys behandlede Lovforslag om Hvide Sande, ved hvilke Udgiften er 5 Mill. Kr., hvoraf Staten skal yde 70 pCt., og til Lovforslaget om Diger paa Manø og Rømø. Det ærede Medlem sagde: Naar Staten an-

vender saa og saa mange Penge der, hvor meningsløst er det saa ikke, at vi ikke kan anvende mere til Læplantning? Det forekommer mig dog, at det er en farlig Fremgangsmaade at komme ind paa. Hvis vi saaledes skulde bruge den ene Udgiftspost som Løftestang for den anden, kunde vi faa det hele skruet i Vejret i Løbet af kort Tid, og det forekommer mig ikke, at Tiderne er saaledes, at man skal benytte de Bevillinger, der søges opnaaet, paa denne Maade.

Om hele dette Læplantningsspørgsmaal vil jeg endelig sige, at det ærede Medlem har ganske Ret i, at Læplantningen er af allerstørste Betydning; men hvis det ærede Medlem skulde være af den Opfattelse, at Læplantningens Fremme her i Landet staar og falder med, hvor stort et Statstilskud der gives til den, saaledes at hvis vi forhøjer Bevillingen fra 110 000 Kr. til 150 000 Kr., saa skulde dette Arbejde fremmes i Forholdet 11 : 15, saa maa jeg sige, at deri er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Selvfølgelig har en Bevilling som den, her er Tale om, sin Betydning; den hjælper og støtter Bestræbelserne for Læplantningens Fremme — ellers var der ikke Mening i at søge den, heller ikke Mening i at give den —, men der vil foregaa Læplantning, selv om vi strøg denne Bevilling, og der vil foregaa Læplantning omtrent i samme Udstrækning. Bevillingen er en Støtte og Hjælp for de Mænd og Organisationer, der arbejder for Læplantningens Fremme, men det er deres Arbejde, det først og fremmest kommer an paa. Og der er her et særligt Forhold til Stede. En stor Del af denne Bevilling gives nemlig til Fremskaffelse af billige Planter, og jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende ikke er saa sikker paa, at dette just er det bedste Middel til at fremme Læplantningen. Jeg lægger mere Vægt paa, at der gennem Agitation og Belæring skabes Forstaaelse for Læplantningens Betydning, og at Folk ogsaa faar Forstaaelse af at pleje Jorden og Læplanterne; men det er ikke altid ved at faa billige eller gratis Planter, at man opnaar den Omhu, der er nødvendig for at tilvejebringe de bedste Læplantninger. Naturligvis siger jeg ikke dette, fordi jeg vil forsøge at bibringe Tinget den Opfattelse, at det er ligegyldigt, om Bevillingen bliver givet, men jeg advarer mod den Opfattelse, at Læplantningens Udførelse i dette Land er afhængig af, hvor stor en Bevilling vi giver. Saaledes er Forholdet ikke.